

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **ABBOTT GmbH a CO.KG**, se sídlem Německo, Wiesbaden, Max-Planck-Ring 2, zast. JUDr. PharmDr. Vladimírem Bíbou, advokátem se sídlem Praha 2, Karlovo nám. 17, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví ČR**, se sídlem Praha 2, Palackého nám. 4, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: a) Česká národní zdravotní pojišťovna, se sídlem Praha 2, Ječná 39, b) Revírní bratrská pokladna, zdravotní pojišťovna, se sídlem Slezská Ostrava, Michálkovická 967/108, c) Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, se sídlem Praha 9, Drahobejlova 1404/4, d) Zaměstnanecká pojišťovna Škoda, se sídlem Mladá Boleslav, Husova 212, e) Zdravotní pojišťovna METAL – ALIANCE, se sídlem Kladno, Čermákova 1951, f) Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnitra České republiky, se sídlem Praha 10, Na Míčáncích 1498/2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2008, č. j. MZDR 23761/2008, sp. zn. L 35/2008, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2009, č. j. 7 Ca 332/2008 - 66, o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2009, č. j. 7 Ca 332/2008 - 66, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2008, č. j. MZDR 23761/2008, sp. zn. L 35/2008, a rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „Ústav“) ze dne 6. 5. 2008, sp. zn. SUKLS9969/2008, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Těmito rozhodnutími správní orgány stanovily výši úhrady pro léčivý přípravek TARKA 240/4MG TBL POR TBL RET 28 na částku 244,16 Kč a pro TARKA 240/4MG TBL POR TBL RET 98 na částku 854,56 Kč.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek. Rozsudek Městského soudu v Praze podle stěžovatele napadá základní principy a pravidla řízení o stanovení výše podmínek úhrady z veřejného zdravotního pojištění pro léčivé přípravky, a jako takové je schopno vyvolat kolaps celého systému. Vzhledem k tomu, že valná část argumentů žalobce je dle jeho názoru účelová s cílem pozdržet právní moc rozhodnutí Ústavu tak, aby nadále alespoň několik měsíců platila úhrada stanovená podle předcházejících právních předpisů, lze podle stěžovatele důvodně předpokládat, že právní moc a zejména vykonatelnost napadeného rozsudku povede k vlně odvolání proti rozhodnutí Ústavu, jakož i k vlně žalob proti rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví.

V současné době probíhá rovněž revize úhrad z veřejného zdravotního pojištění a lze taktéž důvodně očekávat, že i ona by byla stížena vlnou podání a odvolání s totožnými námitkami, jaké použil žalobce a kterým přisvědčil Městský soud v Praze. Jelikož tato revize zahrnuje téměř všechny hrazené léčivé přípravky, kterých je několik tisíc, je podle stěžovatel nutné, aby probíhala dle přesně vymezeného a striktně dodržovaného harmonogramu, který zajistí, aby byly dodrženy rovné podmínky pro všechny léčivé přípravky a všechny účastníky. Nepříznání odkladného účinku tak může mít za následek újmu na právech jednotlivých účastníků a mnoha set milionovou škodu na systému zdravotního pojištění, pokud by revize systému nebyla provedena včas.

Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 soud přiznává odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Po zvážení věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvody pro přiznání odkladného účinku jsou v daném případě naplněny.

Jak již dříve Nejvyšší správní soud judikoval, poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je tak koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého správního rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik nenahraditelné újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, tak budou nepochybně představitelné v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce. S ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení před soudem nicméně nelze žalovanému správnímu orgánu upírat právo obrátit se v případě nesouhlasu s výsledky soudního přezkumu provedeného krajským soudem na Nejvyšší správní soud s kasační stížností.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č.j. 2 Ans 3/2006 - 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS, pak zásadně platí, že *„zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost“*.

V témže usnesení však rozšířený senát Nejvyššího správního soudu poukázal i na možné negativní dopady, které mohou nastat v souvislosti s přezkumem zrušujícího rozsudku krajského soudu na základě kasační stížnosti podané žalovaným. V této souvislosti rozšířený senát Nejvyššího správního soudu doslova uvedl: *„... Jiná je ovšem situace, kdy by Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno. V tu chvíli se věc dostane do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem, který vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) může rozhodnout o zákonitosti správního rozhodnutí opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí krajského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně tak jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozsudek krajského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný.“*

Vedle výše uvedeného zohlednil v daném případě Nejvyšší správní soud také argumenty stěžovatele, podle nichž vykazuje napadený rozsudek výrazný potenciál ovlivnit celý systém úhrady léčiv z veřejného zdravotního pojištění, resp. základy, na nichž je vybudován. Rovněž v zájmu stability a zachování funkčního chodu systému do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o podané kasační stížnosti se tak přiznání odkladného účinku jeví jako žádoucí.

Veden výše uvedenými úvahami dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důsledky napadeného rozhodnutí mohou představovat pro žalovaného nenahraditelnou újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Současně usoudil, že přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není ani v rozporu s veřejným zájmem. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu